

Prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecător: Corcea Nicolae
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Nina Vascan
Vladislav Clima
Eugenia Fistican

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător: Tatiana Vieru

Judecători: Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Moldovan Iurii,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldcargo” împotriva lui Moldovan Iurii, cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Moldovan Iurii și menținută hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016 prin care acțiunea a fost admisă integral,

c o n s t a t ă:

La 18 august 2016, Societatea pe Acțiuni „Moldcargo” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Moldovan Iurii, cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 17 decembrie 2008, în municipiul Chișinău a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului de model Opel Vectra cu număr de înmatriculare xxxx xxx, condus de către Moldovan Iurii și autovehiculul de model Mercedes 220D, cu număr de înmatriculare xxx xxx condus de către Cuciuc Gheorghe.

Prin hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 17 decembrie 2015, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, Moldovan Iurii a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzută de art. 242 alin. (1) Cod contravențional.

Menționează că, autovehiculul de model Mercedes 220D, cu număr de înmatriculare xxx xxx condus de către Cuciuc Gheorghe, dispunea de asigurare

facultativă casco în temeiul contractului nr. xxx/xxxx, încheiat cu Societatea pe Acțiuni „Moldcargo”.

Astfel, în temeiul contractului nr. xxx/xxxx, procesul-verbal de constatare a daunelor nr. 4 din 01 ianuarie 2009 și facturile fiscale nr. xxxxxxxxxx și nr. xxxxxxxxxx, Societatea pe Acțiuni „Moldcargo” a achitat cu titlu de despăgubire de asigurare suma de 103 696 lei.

Mai indică că, la momentul producerii accidentului, autovehiculul de model Opel Vectra cu număr de înmatriculare xxxx xxx, condus de către Moldovan Iurii, nu deținea polița de asigurare auto.

Solicită Societatea pe Acțiuni „Moldcargo”, admiterea integrală a acțiunii, încasarea de la Moldovan Iurii a sumei de 103 696 lei cu titlu de despăgubire de asigurare, taxa de stat în sumă de 3 110 lei și cheltuielile de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016 acțiunea a fost admisă integral. S-a dispus încasarea de la Moldovan Iurii în beneficiul Societății pe Acțiuni „Moldcargo” despăgubirea de asigurare în sumă de 103 696 lei și taxa de stat în sumă de 3 110 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017, a fost respins apelul declarat de Moldovan Iurii cu menținerea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 11 iulie 2017, Moldovan Iurii a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 19 octombrie 2016 cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, concluziile instanțelor judecătorești despre curgerea termenului de prescripție din momentul în care a fost recunoscut vinovat prin hotărârea Judecătoriei Centru din 17 decembrie 2015, nu au suport juridic deoarece sânt în contradicție cu art. 267, 272 alin. (1) Cod civil și pct. 21 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție. În acest sens a indicat că, termenul de prescripție începe să curgă de la momentul închiderii dosarului de daune, emiterea ordinului de achitare și înștiințarea păgubitului.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Moldovan Iurii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 1 septembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimă copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 6 octombrie 2017, Societatea pe Acțiuni „Moldcargo” a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Moldovan Iurii ca fiind inadmisibil.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia Curții de Apel Chișinău din 22 martie 2017 a fost expediată în adresa părților la data de 12 iunie 2017 (f.d.104), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 11 iulie 2017 (f.d.98).

Astfel, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul

XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat

de Moldovan Iurii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Moldovan Iurii, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu